

Sylvain
Reynard

Gabrielov Očistec

Hriešne
odtiene
vášne

Gabrielov očistec

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Sylvain Reynard
Gabrielov očistec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

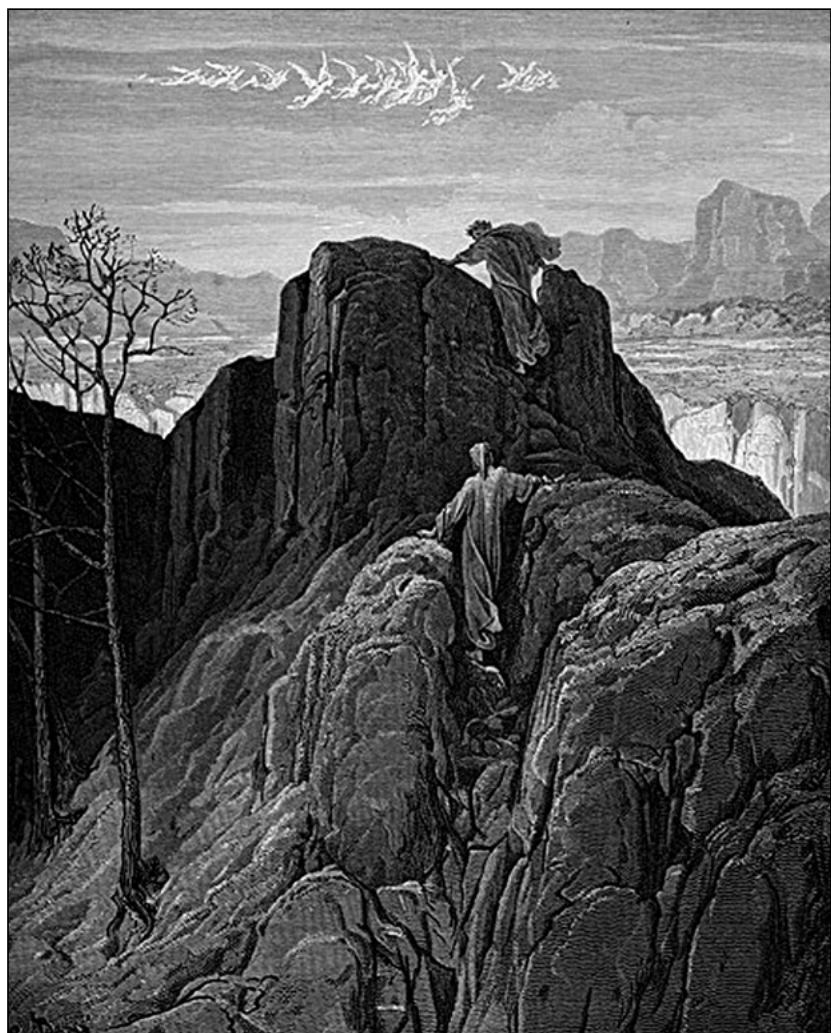
Sylvain
Reynard

Gabrielov Očistec

Hriešne
odtiene
vášne

Sylvain Reynard
Gabrielov Očistec

*Mojim čitateľom,
s vďakou.*

Dante nasleduje Vergília do hôr

Rytina Gustava Dorého z roku 1870

*„O druhej ríši spev môj rozoznie sa,
v nej ľudská duša ako v dákej vyhni
zbaví sa vín, by vyšla na nebesá.“*

– Dante Alighieri, Očistec, Spev 1. 004 – 006,
preklad V. Turčány a J. Felix, 1982

Prológ

FLORENCIA, 1290

Báchnikovi vykĺzol z trasúcej sa ruky lístok a dopadol na podlahu. Chvíľku tam len tak ticho sedel, nehybne ako socha. Potom sa s pevne zaťatými zubami postavil na nohy a rozrušene sa prehnal svojím domom bez toho, aby si všímal stoly a krehké predmety. A nevenoval najmenšiu pozornosť ani ostatným členom svojej domácnosti.

Existovala len jediná osoba, ktorú si prial vidieť.

Rýchlo kráčal ulicami mesta, cestou k rieke skoro utekal. Zostal stáť na konci mosta, ich mosta, a jeho vlhké oči dychtivo pátrali po protiľahlom brehu, či aspoň nezazrú náznak svojej milovanej.

Nikde ju nevidel.

Nikdy sa nevráti.

Jeho milovaná Beatrice bola preč.

1. kapitola

Profesor Gabriel Emerson sedel nahý na posteli a čítal florentské noviny *La Nazione*. Prebudil sa skoro ráno v apartmáne Pallazzo Vecchio v hoteli Gallery Art a objednal si hotelovú službu, ale nedokázal odolať túžbe vrátiť sa do postele a pozorovať spiacu mladú ženu. Ležala na boku tvárou k nemu, zľahka dýchala a v uchu sa jej trblietal diamant. Líca mala ružové od tepla, pretože ich posteľ sa kúpala v slnečnom svite, ktorý prenikal oknami, siahajúcimi od podlahy až k plafónu.

Obliečky na posteli boli nádherne pokrčené a voňali po sexe a santalovom dreve. Modré oči mu žiarili a lenivo sa kochali jej odhalenou kožou a dlhými tmavými vlasmi. Keď sa vrátil späť k svojim novinám, trošku sa pohla a zastonala. Znepokojene odložil noviny nabok.

Pritiahla si kolená k hrudníku a stočila sa do kľbka. Z úst sa jej ozvalo tiché mumlanie a Gabriel sa naklonil bližšie, aby mohol rozlúštiť, čo hovorí. Nepodarilo sa mu to.

Odrazu sa jej telo skrútilo a vydala srdcervúci výkrik. Začala okolo seba mávať rukami, akoby bojovala s plachtami, do ktorých bola zamotaná.

„Julianna?“ Jemne jej položil ruku na odhalené plece, ale ona sa odtiahla.

Začala mrmlať znovu a znovu jeho meno a v jej tóne bola badateľná čoraz väčšia panika.

„Julia, som tu,“ povedal nahlas. V tej chvíli, keď sa za ňou znovu natiahol, sa bleskovo posadila a lapala po dychu.

„Si v poriadku?“ Gabriel sa prisunul bližšie a odolal túžbe sa jej dotknúť. Sťažka dýchala, a keď sa na ňu skúmavo zahľadel, zamietavo zakývala roztrasenou rukou pred očami.

„Julia?“

Po dlhej, napätej minúte sa na neho pozrela s očami vytreštenými dokorán.

Zamračil sa. „Čo sa deje?“

Hlasno preglgla. „Nočná mora.“

„O čom bola?“

„Bola som späť v Selinsgrove, v lesoch za domom tvojich rodičov.“

Gabriel sa spod okuliarov s tmavými rámami zamračil. „Prečo by sa ti malo o tomto snívať?“

Nadýchla sa a pritiahla si plachtu cez nahé prsia až k brade. Husto tkaná biela látka zahalila celú jej drobnú postavu a potom sa zniesla ako oblak na matrac. Pripomenula mu sochy v Aténach.

Prstami jej jemne prešiel po koži. „Julianna, porozprávaj mi o tom.“

Uhýbala pohľadom pred jeho prenikavými modrými očami, ale on neprestával naliehať. „Ten sen sa začal pekne. Milovali sme sa pod hviezdami a ja som zaspala v tvojom náručí. Ale keď som sa prebudila, bol si preč.“

„Tebe sa snívало o tom, že som sa s tebou miloval a potom ťa opustil?“ Tón jeho hlasu poklesol, aby zakryl jeho znepokojenie.

„Už som sa raz v sade bez teba prebudila,“ vyčítala mu tíško.

Jeho vnútorný plameň sa zrazu stratil. Pripomenul si ten kúzelný večer pred šiestimi rokmi, keď sa prvýkrát stretli a jednoducho sa len rozprávali a držali jeden druhého. Nasledujúce ráno sa zobudil a zmizol; nechajúc spiace mladé dievča samotné. Samozrejme, že jej strach bol pochopiteľný, priam poľutovaniahodný.

Jeden po druhom uvoľnil jej zataté prsty a opakovane ich bozkával. „Milujem ťa, Beatrice. Nehodlám ťa opustiť. Vieš to, však?“

„Bolelo by to oveľa viac, keby som ťa teraz stratila.“

So zachmúreným výrazom ju objal okolo pliec a pritisol si jej tvár k hrudi. Myslel mu zaplavili miliardy spomienok, keď pomyslel na to, čo sa odohralo predošlý večer. Prvýkrát sa pozeral na jej nahé telo a zasvätil ju do intimity milovania. Venovala mu svoju nevinnosť a on si myslel, že ju urobil šťastnou. Rozhodne to bol jeden z najlepších večerov jeho života. Chvíľu o tom premýšľal.

„Lutuješ to, čo sa stalo minulú noc?“

„Nie. Som rada, že si bol môj prvý. Túžila som po tom od chvíle, keď sme sa stretli.“

Priložil jej ruku k tvári a prešiel jej palcom po koži. „Je to pre mňa česť, že som mohol byť tvoj prvý.“ Bez mihnutia oka sa naklonil dopredu. „Ale chcem byť aj tvoj posledný.“

Usmiala sa a zdvihla pery, aby sa stretla s tými jeho. Než ju stačil objasť, izbu naplnili tóny zvonenia Big Benu.

„Nevšímaj si to,“ zašepkal naliehavo, natiahol ruku okolo jej tela a položil ju tak, aby bola pod ním.

Očami strelila cez jeho rameno k stolu, kde ležal jeho iPhone. „Myslela som, že už ti nebude volať.“

„Nezdvihnem to, takže na tom nezáleží.“ Klakol si medzi jej nohy a stiahol z nej plachtu. „V mojej posteli sme len my dvaja.“

Kým sa k nej približovalo jeho nahé telo, pátrala v jeho očiach.

Gabriel sa naklonil dopredu, aby ju pobožkal, ale ona sa odvrátila. „Nevyčistila som si zuby.“

„To mi je jedno.“ Zišiel perami k jej krku a bozkával ju tam, kde sa jej zrýchľoval pulz.

„Rada by som sa najskôr umyla.“

Frustrrovane zafunel a oprel sa o lakeť. „Nenechaj Paulinu, aby zničila to, čo máme.“

„Nenechám.“ Snažila sa spod neho vykĺznuť a vziať si so sebou aj plachtu, ale on ju chytil a zadržal. Díval sa na ňu ponad rám okuliarov a oči mu iskrili pobavením.

„Potrebujem tú plachtu, aby som mohol ustlať posteľ.“

Zdvihla oči od bielej látky, ktorú zvierala medzi prstami, k jeho tvári. Vyzeral ako tiger tesne pred skokom. Pozrela sa ponad posteľ na kopu oblečenia na podlahe. Bola mimo jej dosahu.

„Nejaký problém?“ spýtal sa s potlačovanou radosťou.

Julia očervenela a zovrela látku pevnejšie. So smiechom plachtu pustil a pritiahol si ju do náručia.

„Nemusíš sa hanbiť. Si krásna. Keby bolo po mojom, už nikdy by som ti nedovoliť obliecť sa.“

Pritisol pery k jej ušnému lalôčiku a jemne sa dotkol diamantu. Bol si istý, že Grace, jeho adoptívna matka, by bola šťastná, že sa jej náušnice dostali k Julii. Po ďalšom krátkom bozku sa odvrátil a posunul sa nabok, sadnúc si na kraj postele.

Vkĺzla do kúpeľne, ale predtým Gabrielovi umožnila pohľad na svoje očarujúce pozadie, keď nechala plachtu spadnúť na zem tesne pred dverami.

Kým si čistila zuby, myslela na to, čo sa stalo predchádzajúci večer. Milovanie s Gabrielom bolo veľmi emocionálnou skúsenosťou a dokonca aj teraz sa jej srdce cítilo ako po otrase. Vzhľadom na históriu ich vzťahu to nebolo vôbec prekvapujúce. Túžila po ňom už od chvíle, keď mala sedemnášť a strávila s ním cudnú noc v sade. Ale keď sa na druhý deň ráno prebudila, bol preč. Následkom alkoholového a drogami spôsobeného oparu tam na ňu zabudol. Prešlo dlhých šesť rokov, než ho znovu našla, ale on si ju nepamätal.

Keď sa s ním stretla vtedy, v ten prvý deň na jeho magisterskom seminári v rámci svojho štúdia na Torontskej univerzite, bol atraktívny, ale chladný ako vzdialená hviezda. Neverila tomu, že by sa mohla stať jeho milenkou. Neverila, že by ten temperamentný a arogantný profesor mohol opätovať jej city.

Bolo tu toľko vecí, ktoré nepoznala. Sex bol svojím spôsobom aj poznaním a ona teraz zakúsila aj osten sexuálnej žiarlivosti, s ktorým ešte nikdy nemala skúsenosť. Už iba z myšlienky na to, že Gabriel robil s inou ženou to, čo robili spolu, a v jeho prípade to boli mnohé ženy, ju bolelo srdce.

Vedela, že Gabrielove romániky boli iné než to, čo prežívali oni dvaja, a že to boli stretnutia, ku ktorým nedochádzalo z lásky alebo náklonnosti. Ale on ich vyzliekal, videl ich nahé a vstupoval do ich tiel. A koľko z tých žien po tom, čo boli s ním, chcelo niečo viac? Paulina áno. Ona a Gabriel už roky zostávali v kontakte. Odkedy spolu počali a stratili dieťa.

Juliino nové pochopenie sexu zmenilo jej pohľad na jeho minulosť a spôsobilo, že mala s Paulininou nepríjemnou situáciou väčší súcit. A ešte viac sa bála, aby kvôli nej alebo nejakej inej žene Gabriela nestratila.

Juliu zaliala vlna neistoty a zovrela okraj umývadla. Gabriel ju miloval; tomu verila. Ale bol to tiež džentlmen, a keby ho ich spojenie nenapĺňalo, nikdy by to nedal najavo. A ako sa správala ona? Kládla mu otázky a hovorila vo chvíľach, keď, ako predpokladala, by väčšina mileníek mlčala. Urobila toho veľmi málo pre to, aby ho potešila, a keď to aj skúsila, zastavil ju.

Znovu sa jej s krikom vrátili slová jej expriateľa, znovu jej vírilo v hlave jeho odsúdenie:

Si frigidná.

Budeš v posteli nanič.

Odvrátila sa od zrkadla a začala uvažovať, čo by sa mohlo stať, keby s ňou Gabriel nebol spokojný. Prízrak nevery zdvihol svoju hlavu a pripomenul jej obraz Simona v posteli s jej spolubývajúcou.

Narovnala plecيا. Keby sa jej podarilo presvedčiť Gabriela, aby bol trpezlivý a učil ju, bola si istá, že by ho mohla potešiť. Miloval ju. Mo-

hol by jej dať šancu. Bola jeho s takou istotou, akoby mala jeho meno vypálené do kože.

Keď vošla späť do spálne, zazrela ho cez otvorené dvere na terase. Cestou k nemu pritiahla jej pozornosť nádherná váza s tmavofialovými a bledofialovými kosatcami, stojaca na stole. Niektorí milenci by možno kúpili červené ruže na dlhej stonke, ale Gabriel bol iný.

Otvorila odkaz, ktorý našla medzi kvetmi.

*Moja najdrahšia Julianna,
ďakujem Ti za Tvoj neoceniteľný dar.
Jediná vec, ktorú mám a ktorá má nejakú hodnotu, je moje
srdce.
Je Tvoje,*

Gabriel.

Julia si prečítala kartičku dvakrát a srdce sa jej naplnilo láskou a úľavou. Gabrielove slová neznali, akoby boli napísané mužom, ktorý by bol nespokojný alebo frustrovaný. Nech už robilo Julii starosti čokoľvek, nezdalo sa, že by to Gabriela trápilo.

Gabriel sa slnil na pohovke, zložil si okuliare a odhalil svoj nádherný hrudník. So svojou svalnatou, stoosemdesiat centimetrov vysokou postavou bol ako sám Apolón, ktorý sa uráčil poctiť ju svojou návesťou. Vycítil na terase jej prítomnosť, otvoril oči a ukázal na miesto vedľa seba. Sadla si k nemu a on ju nežne objal a vášnivo pobozkal.

„No ahoj, čo ty tu?“ zamumlal a odhrnul jej zablúdený prameň vlasov z tváre. Zblízka sa na ňu zadíval. „Deje sa niečo?“

„Nie, nič. Ďakujem za kvety. Sú krásne.“

Vtisol jej na pery bozk. „Niet za čo. Ale vyzeráš ustarane. Je to kvôli Pauline?“

„Som znepokojená, že ti volá, ale kvôli nej nie.“ Juliin výraz sa rozjasnil. „Ďakujem ti za ten odkaz. Bolo v ňom to, čo som zúfalo potrebovala počuť.“

„To som rád.“ Pevnejšie ju objal. „Povedz mi, čo ti prekáža.“

Chvíľu sa hrala s opaskom na župane, kým nevzal jej ruku do svojej. Pozrela sa na neho. „Bola včerajšia noc taká, ako si očakávala?“

Gabriel prudko vydýchol, pretože ho jej otázka prekvapila. „To je zvláštna otázka.“

„Viem, že pre teba nemohla byť dostatočne uspokojivá. Nebola som veľmi... aktívna.“

„Aktívna? O čom to hovoríš?“

„Veľmi som sa nesnažila, aby som ťa potešila.“ Začervenala sa.

Zľahka pohladil tú začervenanú pokožku špičkou prsta. „Ohromne si ma potešila. Viem, že si bola nervózna, ale nesmierne som si to užil. Teraz k sebe patríme – v každom smere. Čo ťa ešte trápi?“

„Chcela som, aby sme zmenili polohu, ale ty si ma chcel mať radšej hore.“

„Ty si nechcela, ty si požiadala. Úprimne povedané, Julianna, tak rád by som ťa počul, ako odo mňa niečo požaduješ. Chcel by som vedieť, že ma chceš rovnako zúfalo, ako chcem ja teba.“ Výraz na jeho tvári sa uvoľnil a on jej párkrát zakrúžil prstom okolo prsníka. „Snívala si o tom, ako tvoj prvý raz prebehne určitým spôsobom. Chcel som ti ho dať, ale bál som sa. Čo keby ti to bolo nepríjemné? Čo

keby som nebol dosť opatrný? Včera v noci to bolo po prvýkrát aj pre mňa.“

Pustil ju, nalial kávu a napenené mlieko z dvoch samostatných kanvičiek do misky na latte a položil medzi nich podnos s jedlom. Bolo tam pečivo, ovocie, hrianka s nutellou, varené vajcia, syr a niekoľko cukríkov *Baci Perugina*, pre ktoré Gabriel podplatil hotelového sluhu, aby ich zabehol kúpiť zároveň s extravagantnou kyticou kosatcov z *Giardino dell'Iris*.

Julia rozbalila jeden z *Baci* a zjedla ho, oči prižmúrené od slasti. „Objednal si hotovú hostinu.“

„Keď som sa dnes ráno zobudil, bol som hladný ako vlk. Počkal by som na teba, ale...“ Pokrútil hlavou, zdvihol strapec hrozna a uprel na ňu rozžiarené oči. „Otvor ústa.“

Otvorila ústa, on jej do nich vložil bobuľku hrozna a zvodne jej pritom prešiel prstom po spodnej pere.

„A musíš vypiť toto, prosím.“ Podal jej pohárik na víno s brusnicovou šťavou a sódou.

Prevrátila oči. „Si až priveľmi starostlivý.“

Zavrtel hlavou. „Takto sa správa muž, ktorý je zamilovaný a chce mať svoju milú v pohode aj na sex, ktorý s ňou plánuje mať.“ Samofúbo na ňu žmurkol.

„Nebudem sa ťa pýtať, odkiaľ vieš takéto veci. Daj mi to.“ Vzala mu pohár z ruky, a kým pila, jej oči boli upreté do jeho. Zasmial sa.

„Si rozkošná.“

Vyplazila na neho jazyk a potom obrátila svoju pozornosť k tanieru s raňajkami.

„Ako sa dnes ráno cítiš?“ Na Gabrielovej tvári sa zračili obavy.

Prehltla kúsok syra Fontina. „Dobre.“

Stisol pery k sebe, akoby nebol potešený jej odpoveďou.

„Milovanie vecí medzi mužom a ženou mení,“ vyzval ju.

„Hm, ty snáď nie si z toho, ehm, čo sme robili, šťastný?“ Rumeneč z jej tváre okamžite zmizol a následne zbledla.

„Samozrejme, že som šťastný. Snažím sa zistiť, či si šťastná ty. A na základe toho, čo si doteraz povedala, sa obávam, že nie si.“

Julia žmolila látku svojho županu a vyhýbala sa Gabrielovmu skúmanému pohľadu. „Keď som bola na internáte, dievčatá na našom poschodí často spolu sedávali a rozprávali sa o svojich chlapcoch. Raz večer si rozprávali historky o tom, aké to bolo prvýkrát.“ Začala si hrýzť špičku jedného prsta.

„Len pár dievčat povedalo o tom niečo dobré. Tie ostatné príbehy boli hrozné. Jednu z nich sexuálne obťažovali už ako dieťa. A ďalšie k tomu boli donútené svojím priateľom, niekedy dokonca hneď na prvej schôdzke. Niekoľko z nich povedalo, že ich prvý raz bol úplne otrasný a neuspokojivý – ich priateľ fučal a rýchlo skončil. Myslím si, že keby to malo byť všetko, čo by som od toho mohla očakávať, radšej by som zostala pannou.“

„To je hrozné.“

Uprela oči na podnos s raňajkami.

„Chcela som byť milovaná. Rozhodla som sa, že by bolo lepšie mať počestný vzťah, záležitosť srdca a mysle, trebárs prostredníctvom kníh, než vzťah založený na sexe. Mala som pochybnosti, či vôbec niekedy nájdem niekoho, kto by mi mohol dať oboje. Samozrejme,

Simon ma nemiloval. Ale teraz mám vzťah s bohom sexu a nemôžem mu dať nič také, ako je potešenie, ktoré on dáva mne.“

Gabriel nadvihol obočie. „Boh sexu? Už si to hovorila skôr, ale ver mi, ja nie som–“

Prerušila ho a pozrela sa mu priamo do očí. „Uč ma. Som si istá, že pre teba nebola minulá noc taká, ehm... uspokojivá, ako by mala byť, ale sľubujem, že keď so mnou budeš mať trpezlivosť, mohla by som sa zlepšiť.“

Mrčky zakľal. „Pod' sem.“ Pritiahol si ju okolo podnosu s raňajkami znovu do lona a objal ju. Chvíľu bol ticho a potom zhlboka vzdychol.

„Ty predpokladáš, že ma moje predchádzajúce sexuálne skúsenosti naplňali, ale mylíš sa. To ty si mi dala, čo som nikdy nemal – lásku a sex dohromady. Ty si jediná, ktorá kedy bola v pravom zmysle slova mojou milenkou.“

Na slávnostné potvrdenie svojich slov ju nežne pobožkal. „Očakávania a ženský pôvab sú pre zážitok rozhodujúce. Môžem s istotou povedať, že moje očakávania spojené s tvojím pôvabom, to bolo úplne iné ako to, čo som už niekedy predtým zažil. Pridaj k tomu zážitok z prvého milovania... Slová mi ani nestačia.“

Prikývla, ale niečo v jej pohybe ho znepokojilo.

Odmlčal sa, akoby starostlivo zvažoval svoje ďalšie slová. „Aj keď s rizikom, že budem vyzeráť ako *neandertálec*, mal by som ti asi povedať, že tvoja nevinnosť je nesmierne erotická. Predstava, že môžem byť tým, kto ťa bude učiť o sexe... že niekto taký zdržanlivý je súčasne taký vášnivý...“ Uprene sa na ňu zadíval a hlas sa mu vytratil. „Môžeš

sa stať zručnejšou v umení lásky, keď sa naučíš nové triky a nové pozície, ale už nikdy nebudeš atraktívnejšia alebo sexuálne uspokojivejšia. Aspoň nie pre mňa.“

Julia sa naklonila a pobožkala ho. „Ďakujem, že si mi minulú noc venoval takú starostlivosť,“ zašepkala a líca jej zružovali.

„A pokiaľ ide o Paulinu, o tú sa postarám. Prosím, pusť ju z hlavy.“

Julia obrátila pozornosť späť k svojim nedotknutým raňajkám a odolala nutkaniu niečo namietat. „Povieš mi o svojom prvom raze?“

„Radšej nie.“

Pustila sa do pečiva a snažila sa myslieť na menej nebezpečnú tému. V mysli sa jej rýchlo objavili finančné ťažkosti v Európe.

Preťrel si oboma rukami oči a nakrátko si ich zakryl. Vedel, že by bolo príliš jednoduché klamať, ale po tom všetkom, čo mu venovala, si zaslúžila poznať jeho tajomstvo. „Pamätáš si Jamie Robertsovú?“

„Samozrejme.“

Gabriel spustil ruky. „Svoje panictvo som stratil s ňou.“

Julia nadvihla obočie. Jamie a jej panovačná matka k nej nikdy neboli obzvlášť milé a ona ich nikdy nemala veľmi rada. Nemala ani tušenie, že dôstojníčka Robertsová, ktorá pred mesiacom vyšetrovala Simonov útok, bola Gabrielova prvá.

„Nebola to najlepšia skúsenosť,“ preniesol ticho. „V skutočnosti by som povedal, že po sebe zanechala jazvy. Nemiloval som ju. Iste, bola tam akási príťažlivosť, ale nie ozajstné city. Chodili sme spolu na strednú v Selinsgrove. Jeden rok sedela vedľa mňa na hodinách histórie.“ Pokrčil plecami. „Flirtovali sme spolu a flákali sme sa po škole a nakoniec...

Jamie bola panna, ale ona klamala a tvrdila, že nie je. Nebol som k nej vôbec pozorný. Bol som sebecký a hlúpy.“ Zanaďával. „Hovorila, že to veľmi nebolelo, ale potom tam bola krv. Cítil som sa ako zviera a vždy som to ľutoval.“ Gabriel zvesil plecيا a Julia cítila vinu, ktorá z neho vyžarovala. Z jeho opisu jej prišlo takmer nevoľno, ale tiež z neho veľa pochopila.

„To je hrozné. Je mi to tak ľúto.“ Zovrela mu dlaň. „Toto je ten dôvod, prečo si mal včera v noci také obavy?“

Prikývol.

„Ona ťa oklamala.“

„To nie je ospravedlnenie môjho správania, predtým ani potom.“ Odkášlal si. „Predpokladala, že spolu budeme chodiť, ale ja som nechcel. A to situáciu ešte zhoršilo, samozrejme. Postúpil som. Bol som zviera a navyše aj kretén. Celé tie roky predtým, kým som ju tento rok na Vďakvyzdanie nestretol, som s ňou nehovoril. Požiadal som ju, aby mi odpustila. Bola neobyčajne láskavá.

Vždy som sa cítil previnilo, že som sa k nej správal zle. Odvtedy som sa panien nedotkol.“ Hlasno preglgol. „Až do včerajšej noci.

Keď je to po prvýkrát, malo by to byť príjemné, ale tak je to len zriedka. Zatiaľ čo ty si si robila starosti, či ma potešíš, ja som si robil starosti, či poteším teba. Možno som bol príliš opatrný, príliš starostlivý, ale nezniesol by som, keby som ti ublížil.“

Julia odložila svoje raňajky nabok a pohľadila ho po líci. „Bol si veľmi jemný a veľmi šlachetný. Nikdy som nepoznala takú radosť, a to len vďaka tomu, že si ma miloval aj niečím iným než len svojím telom. Ďakujem.“

Vrúčne ju pobozkal, akoby chcel dokázať, že sa nemýlila. Julia spokojne zastonala, keď jej zaplietol ruky do vlasov, a objala ho okolo krku. Skĺzol rukami k fazóne jej županu a váhavo ho roztvoril. S otázkou v očiach zdvihol hlavu.

Prikývla.

Začal jej bozkami ľahkými ako šepot pokrývať krk a postupoval ústami hore, aby ju potiahol za ušný lalôčik. „Ako sa cítiš?“

„Skvele,“ zašepkala, keď sa jeho pery premiestnili znovu dolu na jej krk.

Pohol sa tak, aby jej videl do tváre, a jednou rukou jej zišiel k podbrušku, kde sa zastavil. „Bolí ťa to?“

„Trochu.“

„Potom by sme mali počkať.“

„Nie!“

Zasmial sa a pery sa mu stočili nahor do jeho typického zvodného úsmevu. „Myslela si vážne, čo si povedala včera v noci o milovaní tu vonku?“

Zachvela sa, keď v nej jeho hlas roznieť plameň, a vrátila mu úsmev, vplietla mu prsty do vlasov a pritiahla si ho bližšie. Roztvoril jej župan a začal najskôr oboma rukami skúmať jej krivky a potom nechal svoje ústa bozkávať jej prsia.

„Dnes ráno si sa predom mnou hanbila.“ Vtlačil jej úctivý bozk nad srdce. „Čo sa zmenilo?“

Julia sa mu obtrela o jamku na brade. „Asi sa budem vždy trochu hanbiť byť nahá. Ale chcem ťa. Chcem, aby si sa mi pozeral do očí a hovoril mi, že ma miluješ, keď sa vo mne budeš hýbať. Budem si to pamätať do konca života.“

„Neprestanem ti to pripomínať,“ vydýchol.

Zbavil ju županu a položil ju na chrbát. „Je ti zima?“

„Nie, keď ma držíš ty,“ zašepkala s úsmevom. „Nebol by si radšej, keby som bola hore? Chcela by som to vyskúšať.“

Rýchlo odhodil svoj vlastný župan a boxerky a zakryl jej telo svojím vlastným; ruky si položil na obe strany jej tváre. „Niekto by ťa tu vonku mohol vidieť, drahá. A to nemôžem dopustiť. Nikto okrem mňa toto nádherné telo neuvidí.

Aj keď ťa susedia a okoloidúci možno začujú... ďalšiu hodinu alebo približne tak...“ Uškrnul sa, keď sa prudko nadýchla, pretože sa jej celým telom až dole k špičkám prstov prehnal záchvev rozkoše.

Pobozkal ju a odhrnul jej vlasy z tváre. „Chcel by som len zistiť, koľkokrát ťa môžem potešiť, kým sa už nebudem môcť udržať na uzde.“

Usmiala sa. „Páči sa mi, ako to znie.“

„Mne tiež. Tak mi dopraj počuť ťa.“

Modrá obloha sa zapýrila, keď sa stala svedkom ich vášnivého milovania, a florentské slnko sa zhora usmievalo a hrialo milencov napriek jemnému vánku. A Juliina nepovšimnutá káva s mliekom vedľa nich mrzuto vychladla.

Po krátkom odpočinku si Julia požičala Gabrielov MacBook, aby poslala e-mail otcovi. Vo svojej schránke našla dve dôležité správy. Prvá bola od Rachel.

Jules!

Ako sa máš? Správa sa môj brat dobre? Už si s ním spala? Áno, je odo mňa totálne nevhodné, že sa pýtam, ale aj tak, keby si chodila s niekým iným, už by si mi to povedala.

Nemienim Ti sama od seba udeľovať nejaké rady. Snažím sa na to nemyslieť. Len mi daj vedieť, či si šťastná a či sa k Tebe vhodne správa.

Aaron Ťa pozdravuje.

S láskou,

Rachel.

PS: Scott má novú priateľku. Keďže s ňou robí tajnosti, nie som si istá, ako dlho už spolu chodia. Stále ho podpichujem, aby mi ju predstavil. Ale on nechce.

Možno je to profesorka.

Julia sa zasmiala a bola rada, že sa Gabriel práve sprchuje a nepozera jej cez plece. Bol by na svoju sestru našťavaný, že jej kladie také osobné otázky. Chvíľku počkala, aby si premyslela odpoveď, a potom začala písať.

Ahoj, Rachel,

hotel je prekrásny. Gabriel bol ku mne veľmi milý a daroval mi diamantové náušnice vašej matky. Vedela si o tom?

Cítim sa pre to previnilo, tak mi, prosím, daj vedieť, či Ti to neprekáža.

Čo sa týka Tvojej druhej otázky, áno. Gabriel sa správa dobre a ja som VEĽMI šťastná.

Pozdravuj odo mňa Aarona. Teším sa na Vianoce.

S láskou Julia XO

PS: Dúfam, že Scottova priateľka je profesorka. Gabriel by si ho po-
dal.

Juliin druhý e-mail bol od Paula. Dalo by sa povedať, že mu chýbala, ale bol tiež vďačný, že si zachovali ich priateľstvo. Svoje túžby si radšej nechal pre seba, akoby ju mal stratiť úplne. A musel uznať, že od chvíle, keď sa začala schádzať so svojím priateľom Owenom, priam žiarila.

(Niežeby sa o tom zmienil.)

Ahoj, Julia,

je mi ľúto, že som nemal šancu rozlúčiť sa s Tebou, kým si odišla domov. Dúfam, že strávíš pekné Vianoce. Mám pre Teba darček. Mohla by si mi dať svoju adresu do Pensylvánie, aby som Ti ho mohol poslať? Som zase na farme a snažím sa nájsť si čas, aby som pohol so svojou dizertáciou medzi veľkými rodinnými stretnutiami a ranným vstávaním, keď pomáham otcovi. Dá sa to povedať aj tak, že moja denná rutina zahŕňa veľa hnoja...

Môžem Ti niečo z Vermontu priviezt?

Nechcela by si mať svoju vlastnú holštýnku?

Veselé Vianoce,

Paul.

PS: Počula si o tom, že Emerson nakoniec návrh dizertácie Christy Petersonovej prijal?

Myslím, že advent je naozaj čas zázrakov.

Julia zízala na obrazovku počítača a znova a znova čítala Paulovo postskriptum. Nebola si istá, čo si o tom má myslieť. Premýšľala, či by bolo možné, že Gabriel prijal Christin návrh preto, že sa mu vyhrážala.

Julia nechcela vyťahovať takú nepríjemnú tému počas ich dovolenky, ale tie správy ju trápili. Napísala Paulovi krátku odpoveď a dala mu svoju adresu, potom odpísala otcovi a povedala mu, že Gabriel sa k nej správa ako k princeznej. Nakoniec zavrela notebook a vzdychla si.

„To neznie ako šťastná Julianna,“ zaznel spoza nej Gabrielov hlas.

„Myslím, že po zvyšok našej cesty budem radšej svoj e-mail ignorovať.“

„Dobrý nápad.“

Otočila sa a zistila, že stojí pred ňou, mokrý zo sprchy a so strapatými vlasmi, len s bielym uterákom okolo bokov.

„Si krásny,“ vyhrkla bez premýšľania.

Zasmial sa a postavil ju na nohy, aby ju mohol objasť. „Máte slabosť pre mužov v uterákoch, slečna Mitchellová?“

„Skôr by sa dalo povedať, že pre jedného konkrétneho muža.“

„Je ti dobre?“ S hladným výrazom spýtavo zdvihol obočie.

„Je to len trošku nepríjemné. No stálo to za to.“

Prizmúril oči. „Musiš mi povedať, keby som ťa poranil, Julianna. Neskrývaj to pred mnou.“

Prevrátila oči. „Gabriel, nie som zranená; je to len trochu nepohodlné. Ani som si to počas toho, čo sme robili, neuvedomovala, preto že som mala hlavu plnú iných vecí – viacerých vecí. Dokážeš človeka veľmi rozptýliť.“

Usmial sa a s cmuknutím ju pobožkal na krk. „Musíš mi dovoliť rozptyľovať ťa aj v sprche. Som už unavený sprchovaním osamote.“

„To by som rada. A ako sa cítiš ty?“

Predstieral, že sa nad jej otázkou zamýšľa. „Tak sa na to pozrime – hlasný, horúci sex vnútri aj vonku... Áno, povedal by som, že sa mám skvele.“

Objal ju pevnejšie a bavlina jej županu vsiakla pár kvapiek vody z jeho kože. „Sľubujem, že to nebude vždy nepríjemné. Časom si na mňa tvoje telo zvykne.“

„Už si zvyklo. A chýbaš mu,“ zašepkala.

Gabriel jej odhrnul vršok županu, aby ju mohol pobožkať na krivku pleca. S jemným stisnutím prešiel k posteli, našiel fľaštičku ibuprofénu a podal jej ju.

„Musím zabehnúť na schôdzku do Uffizi a potom si vyzdvihnúť svoj nový oblek u krajčírka.“ Vyzeral znepokojene. „Neprekážalo by ti, keby si si išla šaty kúpiť sama? Išiel by som s tebou, ale do tej schôdzky mi nezostáva veľa času.“

„Vôbec nie.“

„Ak by si bola pripravená o hodinu a pol, môžeme ísť spolu.“

Julia nasledovala Gabriela do kúpeľne a všetky myšlienky na Christu a Paula boli zabudnuté.

Po tom, čo si dala sprchu, stála pred jedným zrkadlom a sušila si vlasy, zatiaľ čo Gabriel stál pred tým druhým. Pristihla sa, že po ňom pokukuje a sleduje, ako sa holí a vykonáva všetky tie pohyby s vojenskou presnosťou. Nakoniec to vzdala, naniesla si rúž a jednoducho sa oprela o umývadlo a len pozerala.

Bol stále do pol tela nahý, uterák mal teraz nízko na bokoch a starostlivo sa holil klasickým spôsobom. Svoje nádherné modré oči mal za čiernymi okuliarmi sústredene privreté, vlhké vlasy bezchybne sčesané.

Julia potlačila smiech nad jeho nikdy sa nekončiacou snahou o dokonalosť. Gabriel používal holiacu štetku s čiernou drevenou rukoväťou, aby napenil európske mydlo na holenie. Po tom, čo si štetkou naniesol penu na líca, sa holil pomocou staromódneho holiaceho strojčeka.

(Pre niektorých profesorov jednorazové žiletky jednoducho nie sú dosť dobré.)

„Čo je?“ Otočil sa a všimol si, že je nebezpečne blízko a okato sa naňho pozerá.

„Lúbim ťa.“

Jeho výraz zjemnel. „Tiež ťa ľúbim, drahá.“

„Si jediná osoba, ktorá nepochádza z Británie a ktorú som kedy počula použiť výraz drahá.“

„To nie je pravda.“

„Nie?“

„Richard tak hovorieval Grace.“ Gabriel jej venoval smutný pohľad.

„Richard je staromódny v tom najlepšom zmysle slova,“ usmiala sa. „A mne sa páči, že aj ty si tak trochu staromódny.“

Gabriel si odfrkol a pokračoval v holení. „Ja nie som staromódny, inak by som sa s tebou tak šialene vášnivo nemiloval vonku. A nefantazíroval by som o tom, ako s tebou vyskúšam niektoré moje ob-

ľúbené pozície z Kámasútry.“ Pozrel na ňu. „A som domýšľavý starý bastard a diabol pre toho, kto so mnou chce žiť. Budeš ma musieť skrotiť.“

„A ako to urobím, profesor Emerson?“

„Nikdy neodchádzaj.“ Stíšil hlas a otočil sa k nej.

„Viac sa bojím toho, že ťa stratím.“

Naklonil sa a pobožkal ju na čelo. „Potom sa nemáš čoho báť.“

2. kapitola

Julia vyšla zo spálne a necítila sa vo svojej koži. Gabriel zariadil, aby mohla na jeho účet nakupovať v miestnom butiku Prada, a ona si vybrala šaty z hodvábneho taftu, bez rukávov a s výstrihom do včeka, ktoré boli modré ako strechy na Santorini.

Ich áčkový strih vynikal bohatou plisovanou sukňou a pripomínal šaty, ktoré nosila v roku 1952 Grace Kellyová. Dokonale jej sedeli.

Avšak vedúci butiku chcel pomocou doplnkov šaty oživiť, a tak si vybrala ešte elegantnú striebornú koženú listovú kabelku a lodičky na ihličkovom podpätku mandarínkovej farby, ktoré sa Julii zdali nebezpečne vysoké. Celý komplet dopĺňal čierny kašmírový šál.

Keď váhavo vstúpila do obývacej izby, dlhé vlasy mala ležérne zvlínené a oči jej jasne žiarili. V ušiach sa jej ligotali Graceine diamantové náušnice a na krku zase šnúra perál.

Gabriel sedel na pohovke v obývačke a robil na poslednú chvíľu nejaké zmeny vo svojich poznámkach k prednáške. Keď ju zbadal, zložil si okuliare a postavil sa.

„Vyzeráš úžasne.“ Pobožkal ju na líce a zatočil sa s ňou dookola, aby mohol obdivovať jej šaty. „Páčia sa ti?“

„Veľmi. Ďakujem, Gabriel. Viem, že stáli celé imanie.“

Pohľad mu sklúzol k jej topánkam.

Zažmurkala. „Deje sa niečo?“

Odkasľal si a jeho pohľad zostal pribitý k zemi.

„No... tvoje topánky... sú – ach–“

„*Pekné*. Alebo nie?“ Zachichúňala sa.

„Sú viac než len pekné,“ povedal zastretým hlasom.

„No, profesor Emerson, ak sa mi bude vaša prednáška páčiť, možno si ich nechám obuté aj potom... vo vašej spálni...“

Gabriel si narovnal kravatu a venoval jej samolúby úsmev. „No, uvidíme, či sa vám bude páčiť, slečna Mitchellová. Rád by som vám ju prednášal osobne, medzi prikrývkami. A nie je to len moja spálňa, je to *naša* spálňa.“

Začervenala sa a on si ju privinul.

„Mali by sme ísť,“ povedal a vtisol jej božk do vlasov.

„Počkaj. Mám pre teba darček.“ Zmizla a vrátila sa s malou škatuľou, ktorá mala na vrchnáku nápis *Prada*.

Vyzeral prekvapene. „To si nemusela robiť.“

„Chcela som.“

Gabriel sa usmial a opatrne zdvihol veko. Odklopil hodvábny papier a pod ním sa objavila jemne vzorovaná hodvábna kravata v odtieni santorínskej modrej.

„Páči sa mi. Ďakujem ti.“ Pobožkal ju na tvár.

„Hodí sa k mojím šatám.“

„Teraz bude každému jasné, že patríme k sebe.“ Okamžite si zložil zelenú kravatu, ktorú mal na sebe, hodil ju na konferenčný stolík a začal si okolo krku uväzovať Juliin darček.

Gabrielov nový oblek bol ušitý na zákazku od jeho tunajšieho obľúbeného krajčíra. Bol čierny, jednoradový, s bočnými rozparkami. Julia ho obdivovala, ale ešte viac obdivovala to atraktívne telo v ňom.

Nič nie je viac sexi než sledovať muža, ako si uväzuje kravatu, pomyslela si.

„Môžem?“ ponúkla svoju pomoc Gabrielovi, keďže bojoval s neprítomnosťou zrkadla.

Prikývol, sklonil sa a položil jej ruky okolo drieku. Upravila mu kravatu, narovnala golier košele a potom mu prešla rukami po rukávoch až dole a nechala ich položené na jeho manžetách.

Zvedavo sa na ňu zadíval. „Už si mi kravatu raz viazala, vtedy, keď som ťa vzal k Antoniov. Sedeli sme v aute.“

„Spomínam si.“

„Nič nie je viac sexi, ako keď ti žena, ktorú miluješ, uväzuje kravatu.“ Vzal jej dlane do svojich. „Prešli sme od toho prvého večera dlhú cestu.“

Vytiahla sa hore, aby ho pobožkala, a dávala si pozor, aby mu nechala na jeho mužných ústach stopy rúžu.

Priblížil pery k jej uchu. „Neviem, ako udržím dnes večer florentských mužov na uzde. Radšej sa odo mňa ani nepohni.“

Julia vykrikla, keď ju objal a zdvihol, aby ju mohol poriadne pobožkať. Následkom toho musela Julia znovu použiť rúž, a skôr ako opustili svoju izbu, si ešte obaja skontrolovali svoj vzhľad v zrkadle.

Počas krátkej pešej cesty do galérie Uffizi ju Gabriel držal za ruku, a to dokonca aj vtedy, keď ich na druhé poschodie viedol trochu zavalitý džentlmen. Mal kašmírového motýlika a predstavil sa ako Lorenzo, osobný asistent *dottore* Vitaliho.

„*Professore*, obávam sa, že vás nutne potrebujeme.“ Lorenzo blúdil očami medzi Gabrielom a Juliou a jeho oči skĺzli k ich spojeným rukám.

Gabriel ich stisol pevnejšie.

„Je to pre – ako tomu hovoríte – premietanie powerpointu?“ Lorenzo ukázal k sále za nimi, kde sa už začali zhromažďovať hostia.

„Slečna Mitchellová má vyhradené miesto,“ povedal Gabriel dôrazne, podráždený, že ju Lorenzo ignoruje.

„Áno, *professore*. Budem sprevádzať vašu *fidanzata* osobne.“ Lorenzo s úctou kývol Juliiným smerom.

Otvorila ústa, aby opravila jeho oslovenie, ale Gabriel ju pobožkal na chrbát ruky a do kože jej zamrmal ospravedlnenie. Odišiel a Julia bola uvedená na svoje čestné miesto v prvom rade.

Rozhliadla sa po svojom okolí a všimla si prítomnosť ľudí, ktorí vyzerali ako členovia florentských *glitterati*. Boli tam akademici a miestni vysokí predstavitelia. Uhladila si sukňu a potešil ju šušťavý zvuk taftu pod jej prstami. Vzhľadom na to, ako boli oblečení ostatní hostia, a tiež preto, že tu boli mnohí novinári, bola rada, že bola nakupovať. Nerada by Gabrielovi pri takejto dôležitej udalosti urobila hanbu.

Prednáška sa konala v Botticelliho sále, ktorá bola venovaná najlepším z jeho diel. V skutočnosti sa rečnícky pult nachádzal medzi

Zrodením Venuše a Madonou s granátovým jablkom, zatiaľ čo Primavera visela vpravo od publika. Umelecké diela po ich ľavici boli zložené a namiesto nich tam viselo veľké plátno, na ktorom sa mala premietiť Gabrielova prezentácia.

Vedela, aké výnimočné je mať prednášku na takom jedinečnom mieste, a ticho odriekavala ďakovnú modlitbu za toto neuveriteľné požehnanie. Keď trávila vo Florencii druhý ročník svojich štúdií, navštevovala Botticelliho sálu najmenej raz do týždňa, niekedy aj častejšie. Zistila, že ju jeho umenie upokojuje a inšpiruje. Ako plachej americkej vysokoškolačky by jej nikdy nenapadlo, že o dva roky neskôr bude sprevádzať svetovo uznávaného odborníka na Danteho, ktorý bude prednášať v rovnakej miestnosti. Mala pocit, akoby vyhrala v lotérii tisíckrát za sebou.

Do sály sa napchalo viac ako sto ľudí, niektorí dokonca museli stáť vzadu. Julia sledovala, ako Gabriela predstavujú rôznym dôležitým vyzerajúcim hosťom. Bol veľmi atraktívny, vysoký a mužne krásny. Najviac obdivovala jeho okuliare a spôsob, ako mu dokonale sedel elegantný tmavý oblek.

Keď jej výhľad zablokovali nejakí ľudia, zamerala pozornosť na to, aby začula aspoň jeho hlas. Prívetivo sa so všetkými rozprával, hladko prechádzal od taliančiny k francúzštine a nemčine a zase sa vracal k taliančine.

(Dokonca aj jeho nemčina bola sexi.)

Začalo jej byť horúco, keď si spomenula, ako vyzerá jeho telo pod oblekom, nahé a zapreté nad ňou. Premýšľala, či zakaždým, keď sa na ňu pozrie, máva tiež podobné myšlienky. Uprostred jej súkrom-

ných úvah Gabriel vyhľadal jej oči a žmurkol na ňu. Jeho chvíľkový prejav hravosti zaviedol jej myseľ k rannej medzihre na terase a po chrbte jej prešla vlna príjemného záchvevu.

Gabriel zdvorilo sedel, zatiaľ čo ho *dottore* Vitali predstavoval publiku. Zabralo to viac než pätnásť minút, pretože puntičkársky vymenoval všetky profesorove úspechy. Náhodnému pozorovateľovi by sa Gabriel javil uvoľnený, skoro až znudený. Jeho nervozitu však dokazoval spôsob, akým sa nevedomky pohrával so svojimi poznámkami k prednáške, tými, ktoré boli iba osnovou postrehov pochádzajúcich priamo z jeho srdca. Vo svojej prednáške urobil na poslednú chvíľu niekoľko zmien. Nemohol hovoriť o múzach, láske a kráse bez toho, aby sa zmienil o hnedookom anjelovi, ktorý mu predchádzajúci večer odvážne odovzdal sám seba. Ona bola jeho inšpiráciou. A bola ňou už od doby, keď mala sedemnášť rokov. Jej tichá krása a veľkorysá dobrota sa dotkla jeho srdca. Nosil v sebe jej obraz ako svoj talizman proti temným démonom závislosti. Bola pre neho všetkým a Boh mu bude svedkom, že to povie aj verejne.

Po množstve zdvorilostných fráz a potlesku zaujal svoje miesto na pódiu a oslovil publikum plynulou taliančinou. „Moja dnešná večerná prednáška bude trochu neobvyklá. Nie som historikom umenia, ale napriek tomu s vami budem hovoriť o múze Sandra Botticelliho, *La Bella Simonetta*.“ A s tým jeho oči vyhľadali tie Juliine.

Usmiala sa a snažila sa potlačiť rumenec, ktorý sa chystal zaplaviť jej líca. Poznala príbeh Botticelliho a Simonetty Vespucci. O Simonette sa pred jej smrťou v ranom veku dvadsaťdva rokov na florent-

skom dvore hovorilo ako o kráľovnej krásy. Keď ju Gabriel prirovnal k Simonette, cítila sa tým veľmi poctená.

„Musím sa vyrovnáť s touto kontroverznou témou ako profesor literatúry, ktorý si vybral Botticelliho umenie v zastúpení rôznych ženských archetypov. Z historického hľadiska sa už veľa debatovalo o tom, ako si boli Botticelli a Simonetta blízki a do akej miery bola skutočnou inšpiráciou pre jeho obrazy. Dúfam, že môžem niektoré z týchto dohadov obísť s cieľom zamerať svoju pozornosť na jednoduché vizuálne porovnanie niekoľkých postáv.

Začnem s prvými troma snímkami. Na nich môžete rozpoznať perom kreslené ilustrácie Danteho a Beatrice v Raji.“

Gabriel si nemohol pomôcť, ale sám tie obrazy obdivoval. Bol nimi unesený už od tej doby, keď prvýkrát privítal Juliannu u seba doma. To bol ten večer, keď si uvedomil, ako veľmi ju túži potešiť, ako nádherne vyzerá, keď je šťastná.

Kým sa pozeral na pokoj, ktorý sa Beatrice odrážal v tvári, porovnával jej podobu s Juliou.

Sedela a napäto sledovala prednášku, svoju krásnu hlavu mala natočenú z profilu a obdivovala Botticelliho dielo. Gabriel dychtil po tom, aby sa pozrela na neho.

„Všimnite si Beatricinu tvár.“ Jeho hlas zjemnel, keď sa jeho oči stretli s tými, ktoré patrili jeho milovanej. „Tú najkrajšiu tvár...”

Začnime s Danteho múzou a postavou Beatrice. Hoci som si istý, že nepotrebuje predstavovať, dovoľte mi zdôrazniť, že Beatrice zosobňuje dvorskú lásku, poetickú inšpiráciu, vieru, nádej a milosrdenstvo. Je ideálom ženskej dokonalosti, je súčasne inteligentná

a súcitná a vyžaruje druh nezištnej lásky, ktorá môže pochádzať len od Boha. Ona inšpiruje Danteho, aby bol lepším človekom.“

Gabriel sa na okamih odmlčal a dotkol sa svojej kravaty. Nepotreboval ju narovnať, ale jeho prsty na modrom hodvábe zostali. Julia nad jeho gestom zažmurkala a Gabriel vedel, že mu porozumela.

„Teraz sa zamyslite nad tvárou bohyně Venuše.“

Všetky oči v miestnosti okrem Gabrielových sa zamerali na *Zrodenie Venuše*. Zatiaľ čo diváci obdivovali jedno z najväčších a najrozsiahlejších Botticelliho diel, Gabriel sa dychtivo zadíval do svojich poznámok.

„Zdá sa, že táto Venuša má opäť Beatricinu tvár. Znovu opakujem, nie som zbehlý v historickej analýze modelov pre obrazy. Ja vás len jednoducho žiadam, aby ste si všimli viditeľné podobnosti medzi týmito postavami. Reprezentujú dve múzy, dva typy ideálu, jeden teologický a druhý svetský. Beatrice vyznáva dušu; Venuša vyznáva telo. Botticelliho *La Bella* má obidve tváre – jedna patrí láske kresťanskej, čiže *agapé*, a druhá láske zmyselnej, čiže *eros*.

Znížil tón hlasu a Julia zistila, že sa jej tým rozohrieva koža.

„V portréte Venuše je kladený dôraz na jej fyzickú krásu. Aj keď predstavuje sexuálnu lásku, uchováva si úctyhodnú cudnosť, keď si pridržiava prameň vlasov, aby sa zakryla. Všimnite si jej triezvy výraz a umiestnenie jej ruky cez prsia. Jej ostych neznižuje erotickosť portrétu – naopak, zvyšuje ho.“ Pre dramatický efekt si zložil okuliare a uprel na Juliu svoj pohľad. Vôbec nežmurkal. „Mnoho ľudí zlyháva a nevidí, ako cudnosť a nežnosť zvyšuje erotickú príťažlivosť.“

Julia sa hrala so zipsom na kabelke a snažila sa odolať nutkaniu vtríeť sa na stoličke. Gabriel si znovu nasadil okuliare.

„*Eros* nie je to isté čo smilstvo. Podľa Danteho je smilstvo jedným zo siedmich smrteľných hriechov. Erotická láska môže zahŕňať sex, ale nie je obmedzená iba naň. *Eros* je všetko stravujúci oheň posadnutosti a lásky, ktorý sa prejavuje v emócii *milovania*. A verte mi, keď hovorím, že vďaka svojim citom ďaleko prevyšuje svojich rivalov v každom ohľade.“

Julii neušlo to, s akou prezieravosťou vyslovil slovo *rivalov* a zdôraznil svoj výraz mávnutím ruky. Bolo to, akoby všetky svoje predchádzajúce milenky odsunul bokom jednoduchým gestom, a svoje planúce oči upieral na ňu.

„Každý, kto niekedy ľúbil, pozná rozdiel medzi smilstvom a *erosom*. Neexistuje žiadna rovnosť. Jeden z nich je prázdny, nenaplnujúci tieň toho druhého.“

Samozrejme, dalo by sa namietat, že je nemožné, aby jedna žena reprezentovala ideál tak *agapé*, ako *erosu*. Ak budete mať so mnou chvíľu trpezlivosť, môžem vám ukázať, že takáto skepsa je formou nenávisti k žene. Pretože iba mizogýn môže tvrdiť, že ženy sú buď sväté, alebo zvodné – panny alebo štetky. Samozrejme, že žena alebo aj muž – múza môže vyznávať oboje, tak telo, ako i ducha.

Teraz sa zamyslite nad obrazom za mnou, *Madonou s granátovým jablkom*.“

A oči publika sa opäť presunuli k jednej z Botticelliho malieb. Gabriel si so zadostučinením všimol, ako sa Julia zámerne pohráva s jednou svojou diamantovou náušnicou, akoby porozumela jeho od-

haleniam a s radosťou ich prijala. Akoby vedela, že prostredníctvom umenia odhaľuje svoju lásku k nej. Jeho srdce jasalo.

„Opäť vidíme, že v postave Madony sa opakuje tá istá tvár. Beatrice, Venuša a Mária – trojica ženských ideálov – a všetky nosia rovnakú tvár. *Agapé*, *eros* a nevinnosť, opojná kombinácia, ktorá by prinútila aj toho najsilnejšieho muža klesnúť na kolená, keby mal také šťastie a našiel jedinú osobu, ktorá by sa pýšila všetkými tromi.“

Miestnosťou sa zrazu rozľahol silený kašeľ, ktorý mal akoby zakryť posmešnú poznámku. Gabriel, nahnevaný, že ho niekto vyrušuje, sa neurčito zamračil smerom k druhému radu, ponad Juliino plece. Zakašľanie sa pre dramatický efekt ešte raz zopakovalo a medzi zjavne otráveným Talianom a Gabrielom začal vrieť testosterón.

Mysliac na to, že hovorí do mikrofónu, odolal nutkaniu zakliať a so spaľujúcim pohľadom na svojho kritika pokračoval.

„Niekoľko by mohol namietat', že to bolo granátové jablko a nie len obyčajné jablko, čo zviedlo Evu v Rajskej záhrade. S rešpektom k Botticelliho maľbe mnohí tvrdia, že granátové jablko symbolizuje Kristovu krv jeho utrpenia a následný nový život prostredníctvom vzkriesenia.

Z môjho pohľadu predstavuje granátové jablko rajske ovocie, Madona druhú Evu a Kristus druhého Adama. S Madonou sa Botticelli navracia k prvej Eve, archetypu ženstva, krásy a ženskej spoločnosti.

Ak zjdem ďalej tvrdením, že Eva je tiež ideálom ženského priateľstva, Adamovou *priateľkou*, a tým tiež ideálom *filie*, lásky, ktorá tkvie v priateľstve, tak sa rovnako javí priateľstvo medzi Máriou a Jozefom.“

Hlas sa mu zlomil, a tak sa počas kratučkej pauzy napil vody a až potom pokračoval. Pri porovnávaní Julie a Evy čosi spôsobilo, že sa cítil zrazu zraniteľný, obnažený, volajúci späť po noci, keď jej daroval jablko a držal ju pod hviezdami v náručí.

Diváci začali mrmlať a premýšľali, prečo sa zdvorilostná pauza na osvieženie zmenila na prestávku. Gabrielove oči stmavli a zdvihol ich, aby sa znovu pozrel na svoju milovanú v zúfalej túžbe, aby porozumela.

Jej rubínové pery sa pootvorili v povzbudzujúcom úsmeve. Gabriel okamžite vydýchol.

„Botticelliho múza je svätica, milenka aj priateľka, nie náhrada ženy alebo pubertálnej fantázie. Je naozajstná, je komplikovaná a je nekonečne fascinujúca. Žena hodná uctievania.

Som si istý, že ste si vedomí toho, ako nám precíznosť gréčtiny umožňuje hovoriť o rôznych druhoch lásky presnejšie, adresnejšie. Moderné spracovanie tejto diskusie môžete nájsť v diele C. S. Lewisa *Štyri druhy lásky*, ak by vás to zaujímalo.“

Odkašľal si a víťazoslávne sa usmial.

„Nakoniec sa zamyslite nad obrazom po mojej lavici, *Primavera*. Dalo by sa očakávať, že uvidíme tvár Botticelliho múzy na poprednej postave obrazu. Ale pozrite sa na tvár Flóry po pravej strane. Opäť nesie podobnosť s Beatrice, Venušou a Madonnou.

Prekvapivo sa Flóra na obraze objavuje dvakrát. Keď sa presunieme zo stredu maľby doprava, vidíme Flóru tehotnú, obťažkanú Zefyrovým dieťaťom. Zefyr je úplne vpravo, vznáša sa medzi pomarančovníkmi s druhým vyobrazením Flóry ako panenskej

nymfy. Jej výraz je poznačený strachom. Uteká z náručia svojho potenciálneho milenca a pozerá sa na neho späť s panikou v očiach. Avšak keď je tehotná, jej tvár je pokojná. Jej strach nahradila spokojnosť.“

Julia očervenela, keď si spomenula, aký láskavý k nej bol Gabriel minulú noc. Bol nežný a jemný a v jeho náručí sa cítila uctievaná. Pri spomienke na báj o Flóre a Zefyrovi sa zachvela a priala si, aby všetci milenci boli k svojim panenským partnerkám rovnako láskaví, ako bol Gabriel.

„Flóra predstavuje dovŕšenie fyzickej lásky a materstva. Ona je ideál *storgé*, čiže príbuzenskej lásky, druhu lásky, ktorý sa prejavuje medzi matkou a dieťaťom a medzi milencami, ktorí majú taký vzťah, ktorý nie je založený iba na sexe alebo rozkoši, ale sú manželia.“

Nikto okrem Julie si nevšimol tie bledé kľby, ktorými pevne zvieral okraj rečnického pultu oboma rukami. Nikto okrem Julie si nevšimol ľahký tras v jeho hlase, keď predniesol slová *tehotná* a *materstvo*.

V snahe spamätať sa zvrátil Gabriel obočie a chvíľu sa prehrabával v papieroch. Julia spoznala jeho zraniteľnosť a bojovala s nutkaním ísť k nemu a objasť ho. Začala od napätia poklopkávať jednou zo svojich mandarínkových lodičiek.

Gabriel si všimol jej klopanie, a kým mohol pokračovať, sťažka preglgol. „V raných popisoch *Primavery* sa tvrdí, že Flóra je spodobením *La Bella Simonetta*, Botticelliho múzy. Ak je to pravda, len samotnou vizuálnou kontrolou môžeme tvrdiť, že *Simonetta* je inšpiráciou pre Beatrice, Venušu aj Madonnu, pretože všetky štyri dámy sa delia o rovnakú tvár.

Takže tu máme ikony *agapé*, *eros*, *filia* a *storgé* a všetky reprezentuje jediná tvár, jediná žena – *Simonetta*. Vyjadrené inak, mohli by sme obhajovať názor, že Botticelli videl vo svojej milovanej múze všetky štyri typy lásky a všetky štyri ideály ženstva: sväticu, milenkku, priateľku a manželku. Nakoniec sa však musím vrátiť tam, kde sme začali. K Beatrice. Nie je náhoda, že inšpirácia, skrývajúca sa v jednom z najznámejších talianskych literárnych diel, dostala Simonettine rysy. Ak má v tvári taký pôvab, takú dobrotu, prečo by ju muž nechcel mať po boku nielen na nejaký čas, ale na celý život?“

S vážnosťou sa rozhlíadal po miestnosti.

„A na záver by som chcel citovať básnika: *Teraz sa vaše blahoslavenstvo zjaví*. Ďakujem vám.“

Keď Gabriel s nadšeným potleskom ukončil svoju prednášku, Julia žmurkaním zaháňala slzy. Bola premožená emóciami.

Dottore Vitali znova zaujal miesto pri pulte a opätovne vyjadril vďaka profesorovi Emersonovi za jeho poučnú prednášku. Malá skupinka miestnych politikov ho poctila niekoľkými darčekom, medzi ktorými bol aj medailón, zobrazujúci mesto Florenciu.

Julia zostala na svojom mieste tak dlho, ako to len bolo možné, v nádeji, že za ňou Gabriel príde. Ten bol ale zahltý nielen členmi publika, ale i niekoľkými všetečnými historikmi umenia.

(Pretože bolo považované za drzosť, skoro až sebecko, aby korunné klenoty zbierok galérie Uffizi analyzoval obyčajný profesor literatúry.)

Váhavo ho nasledovala, zatiaľ čo ho niekoľko reportérov bombardovalo otázkami. Zachytila jeho pohľad a on jej venoval nútený ospravedlňujúci úsmev a potom začal pózovať pre fotografy.

Frustrrovane blúdila okolo po príľahlých miestnostiach, obdivovala obrazy, kým nepodišla k jednému zo svojich obľúbených, *Zvestovaniu* od Leonarda da Vinci. Zblízka ho študovala, možno až priveľmi, a všímala si detaily na mramorovom stĺpe, keď ju zrazu niekto po taliansky oslovil.

„Páči sa vám ten obraz?“

Julia žmurkla do očí muža s čiernymi vlasmi a veľmi opálenou pleťou. Bol o niečo vyšší ako ona a pevne stavaný. Mal oblečený veľmi drahý čierny oblek a na klope mal pripevnenú červenú ružu. Spoznala v ňom jedného z hostí, ktorí počas prednášky sedeli za ňou.

„Áno, veľmi,“ odpovedala po taliansky.

„Vždy som obdivoval hĺbku, ktorú da Vinci dáva do svojich malieb, najmä tie detaily na tom stĺpe.“

Usmiala sa a otočila sa späť k obrazu. „To je presne to, čo som tu skúmala, zároveň s perami na anjelových krídlach. Sú neuveriteľné.“

Džentlmen sa uklonil. „Prosím, dovoľte mi predstaviť sa. Som Giuseppe Pacciani.“

Julia zaváhala, pretože jeho priezvisko jej bolo známe. Bolo rovnaké ako priezvisko muža, ktorý bol podozrivý, že je najznámejším sériovým vrahom vo Florencii.

Zdalo sa, že muž čaká, kým na jeho pozdrav odpovie, a tak potlačila nutkanie utiecť.

„Julia Mitchellová.“ Natiahla ruku v zdvorilom geste, ale on ju prekvapil, keď ju uchopil do dlaní a zdvihol k svojim perám. Potom na ňu pozrel a pobožkal ju.

„Som očarený. A môžem povedať, že vaša krása konkuruje tej, ktorou sa pýši *La Bella Simonetta*. Zvlášť, keď prihliadam na tému dnešnej prednášky.“

Julia odvrátila pohľad a rýchlo si pritiahla ruku k telu.

„Dovoľte mi ponúknuť vám niečo na pitie.“ Rýchlym mávnutím privolał čašníka a vzal z jeho podnosu dva poháre so šampanským. Cinkol pohármi o seba a pripil im na zdravie.

Julia si s vďakou usrkla Ferrari *spumante*, pretože jej to umožnilo vyhnúť sa jeho uprenému pohľadu. Bol očarujúci, ale ona bola voči nemu ostražitá, v neposlednom rade aj pre jeho meno.

Hladne sa na ňu usmial.

„Som profesorom literatúry na tunajšej univerzite. A vy?“

„Študujem Danteho.“

„Ach, *il Poeta*. Mojou špecializáciou je tiež Dante. Kde študujete? Tu nie.“ Oči mu putovali od jej tváre a postavy až k topánkam a potom sa zase vydali na cestu späť k jej tvári.

Urobila poriadny krok späť. „Na Torontskej univerzite.“

„Ach! Kanaďanka. Jedna z mojich bývalých študentiek tam práve teraz tiež študuje. Možno sa poznáte.“ Pristúpil bližšie.

Julia sa rozhodla neuvádzať na pravú mieru svoje občianstvo a znovu ustúpila. „Toronto je veľká univerzita. Pravdepodobne nie.“

Giuseppe sa usmial, odhaliac svoje bezchybné biele zuby, ktoré sa v osvetlení múzea podivne ligotali.

„Videli ste obraz Piera di Cosima *Perzeus oslobodzuje Andromedu*?“ Ukázal na jeden zo susedných obrazov.

Julia prikývla. „Áno.“